

TANDHEELKUNDIGE VERZORGING VAN ZEELIEDEN

In het Tijdschrift voor Sociale Geneeskunde van 9 juni jl. heeft Dr. H. B. G. Breijer, inspecteur van de geneeskundige dienst van de Koninklijke Rotterdamse Lloyd verslag gedaan van de tandheelkundige hulp waarvoor door de opvarenden van de vloot, vallende binnen het kader van het Algemeen Ziekenfonds voor Zeelieden, in vreemde havens een beroep is gedaan. Het betrof uiteraard dringende voorzieningen als gevolg van tijdens de reis ontstane pijn of acute ontstekingen. De veelal ongunstige gebits-toestand der zeevarenden, mede gevolg van een vaak kort verblijf in de thuishaven, leidde ertoe. De rederijen zijn inmiddels overtuigd geraakt van de daaraan verbonden bezwaren en hebben getracht de zeelieden ertoe te brengen hun gebit te laten saneren. Met een ruime aanlooptijd is in 1957 een regeling ingevoerd waarbij zij voor fonds-rekening op basis van het gebruikelijke verstrekkingenpakket dit kunnen laten verzorgen, terwijl tevens bij aanmonstering sindsdien een saneringsverklaring wordt verlangd. Eventuele behandelingskosten in het buitenland komen dan voor rekening van het A.Z.v.Z. Bij afmonstering dient de zeeman zich op het tijdstip van periodieke controle bij zijn tandarts te vervoegen.

Bij de Rotterdamse Lloyd waren in 1957 omstreeks 2300, in 1960 \pm 2600 Europese zeelieden werkzaam. In het eerstgenoemde jaar, waarin deze regeling van kracht werd, werden in 40 havens nog 398 vullingen gelegd en 124 extracties verricht. In 1960 bedroegen de eerste in 59 havens 456 vullingen en 106 extracties. Rekening houdend met de personeelstoename is het aantal vullingen naar verhouding gelijk gebleven, het aantal extracties relatief belangrijk minder, hetwelk de auteur als een winst beschouwt van de gebitsanering. Gebitrepatriaties en tandvleesaandoeningen leverden bovendien nog een factor van 27% in de kosten. Opvallend hoog waren de kosten van vullingen en extracties in havens aan de westkust van de Verenigde Staten: gemiddeld *f* 43,35 per vulling en *f* 32,45 per extractie. In New Orleans was dit resp. *f* 23,25 en *f* 23,66 in New York *f* 19,36 en *f* 15,72. De schrijver acht het dan ook raadzaam om in niet-urgente gevallen gebitsbehandeling niet in Amerikaanse havens te doen plaats hebben.

De Rotterdamse Lloyd meent aldus met de getroffen voorziening inzake de tandheelkundige verzorging van haar zeevarend personeel een positieve bijdrage te hebben geleverd tot de gebits- en de algemene gezondheidszorg.

(Het wil ref. voorkomen dat bij een zorgvuldige sanering der zeevarenden, vooral met het oog op de specifieke situatie dat zij tijdens de reis van rationele tandheelkundige hulp verstoken zijn, een beroep op buitenlandse tandartsen voor aanmerkelijke vermindering vatbaar zal moeten zijn).
B.